

„...Mint engedelmes gyermekek...”

„Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, hanem - mivel Ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Péter 1, 14-16.)

Péter apostol eligazítását olvasva, az Úr Jézus szavai jutnak eszembe: ... „Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába. (Máté 18, 3.) Tudom, hogy sok olyan gyermek juthat eszünkbe e szavak olvastán, ami alapján könnyen kibukik belőlünk: „no, hiszen, csak ez kellene!” Az apostol az engedelmességet jelöli meg, mint fontos körülményt, az Úr Jézus pedig az alázatosságot. E kettő teszi a kisgyermeket taníthatóvá, formálhatóvá. Azért, hogy a gyermekeink nagyon hamar kiesnek ebből az állapotból, mi felnőttek vagyunk felelősek.

Minden esetre most arra az állapotra szeretném felhívni a figyelmet, amelyben, mint Isten gyermekei szentek lehetünk, és ebben a mi Urunk egyre jobban kiabrázolódnak bennünk. Sajnos gyakori jelenség, hogy egy hívő ember taníthatatlanná válik, mert elveszíti gyermekisége két legfontosabb jellemzőjét: az engedelmességet és az alázatosságot. Ha a dolgok mélyére nézek, akkor azt kell mondanom, hogy e kettő „mindig együtt” jár, és akármelyik eltűnik „a másik mellől”, kárt szenved az élet-szentségünk. Az Úr pedig magához szabja ezt a követelményt: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” Az élet-szentségünket a megtéréssel és újjászületéssel nem tekinthetjük egyszer s mindenkorra elintézettnak. Ebben folyamatosan alakulunk, formálódunk, növekednünk kell, de ez csak akkor lehetséges, ha taníthatók vagyunk, mindenekelőtt a Szentlélek által, és Isten Igéje által emberek közreműködésével. A megtanultakkal pedig meg kell öldökölnünk korábbi vágyainkat, melyek a tudatlanság idején voltak bennünk!

Testvérem, ne feledd el, a tudatlanság a sötétség, a bűn hatalma, és mindig arra törekszik, hogy leromboljon mindent, ami szent, és úton-útfélen bűnre vigyen. Hívlak, hogymint engedelmes gyermekek, legyünk alázatos szívvel „jól tanuló” fiai a mi Atyánknak, „szentek és szeretettek”!

–Mj–

Egyetlen vágyam

Minden szavam érjen az égbe fel,
Minden dal, mit az ajkam énekel,
Minden betű, mit leír a kezem,
A Tied legyen, én Istenem!

Minden sóhaj, mely ajkamon fakad,
Minden, mi éget, itt, a nap alatt,
Minden, mi fájó, én azt leteszem,
És azután már észre sem veszem.

Minden reménység, amely összetört,
Minden ima, mit lehúzott a föld,
És Tehozzád, ó, fel soha nem ért,
Íme, itt zokog, bűnbocsánatért.

Minden idő, mely hasztalan suhan,
E sárteken, ez örök boróban,
Add, hogy eltűnjék: Téged lássalak,
És mindörökké Téged áldjalak!

Minden időmet Te oszd be, Uram,
Hogy Hozzád érjen egykor az utam!
Egyetlen vágyam csak az lehet nekem,
Hogy Tied legyen egész életem!

Kárász Izabella

**Minden féltve őrzött dolognál jobban
ővd szívedet, mert onnan indul ki
az élet!**
(Példabeszédek 4, 23.)

Az áldás titka

És vezérel téged az Úr szüntelen, meg-
elégíti lelkedet nagy szárazságban is,
csontjaidat megerősíti és olyan leszel,
mint a megöntözött kert, és mint a víz-
forrás, amelynek vize el nem fogy.”
(Ézsaiás 58, 11)

A következő történet azt mutatja,
hogy bár elrejtve, mégis milyen áldás
lehetünk mások számára.

Későn este felhívott valaki egy ügy-
ben, amely egész jelentéktelen do-
lognak látszott. Nem sajnáltam az
időt a beszélgetésre, s az hosszan is
elhúzódott.

Beszélgettünk erről-arról. Ez minden
volt, csak nem lelkigondozás. Hóna-
pokkal később, kerülő úton tudtam
meg a következőket: A telefonáló el-
határozta, hogy életének véget vet,
de még előbb beszélni akart valaki-
vel. Beszélgetésünk közben nem
gondoltam volna, hogy az illető mi-
lyen nyomorúságban van, és hogy
milyen tervei vannak. Beszélgeté-
sünk után mégis feladta a tervét.

Talán nem mindenki tudja meg, hogy
áldást jelentett mások számára, de
tudnunk kell, hogy Isten sokszor cse-
lekszik ilyen titokzatos módon. Tü-
relmes, szeretetteljes, jóindulatú ma-
gatartásunkkal áldás lehetünk mások
számára, mint Istennek eszközei, de
ez fordítva is érvényes: bizonyára
sokan vannak a mi áldásunkra is!

Az Igére utalva – így lehetséges,
hogy tudtukon kívül angyalokat
vendégelhetünk meg, és embereket
menthetünk - Istenünk kegyelméből.